

κουμπούρα

κουμπούρα, η, ουσ. [*<τουρκ. kubar <ελλ. κουπούρι (= θήκη πιστολιού σε κουμπωτό περιστήθιο)*], το πιστόλι: «έβγαλε την κουμπούρα του και του την άναψε». (Λαϊκό τραγούδι: *απ' την Κρήτη οι φουφούλες κι απ' τη Μάνη οι κουμπούρες, απ' τη Χίο οι μαστιχάδες κι απ' την Κούλουρη ψαράδες*)· ο κουμπούρας (βλ. λ.).

- *έπεσα κουμπούρα*, ξάπλωσα για να κοιμηθώ: «γύρισα στο σπίτι πτώμα απ' την κούραση και μόλις πλύθηκα έπεσα κουμπούρα». Από το ότι, οι επαναστατημένοι Έλληνες το 1821, αλλά και κατά τη διάρκεια του Μακεδονικού Αγώνα καθώς και σε κάθε εμπόλεμη περίοδο κοιμούνταν αγκαλιά με την κουμπούρα τους, με τα άρματά τους.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας